

3

Thái Tử Kiến Đức Mất Tích

Liêu Cốc đạo nhon, Hoa Mai và Anh Kiệt đi suốt buổi chiều đến nửa đêm thì tới địa phận Nam Hải. Các gia tướng của Hoàng đế đốc rất quen thuộc đường lối vùng mò châu đáy biển này nên đưa Liêu Cốc và các cháu len lỏi vào một khu rừng rậm rạp cách nơi mò châu độ ba bốn trăm dặm đường. Cả bọn dừng ngựa lại đưa Liêu Cốc, Anh Kiệt, Hoa Mai vào một túp lều hoang giữa rừng, rồi thưa chuyện:

- Bẩm đạo nhon! Chính nơi đây Cù thị đã đày thái tử, bắt người giữ việc mò châu. Nhưng thật ra thì người còn lệ thuộc tên lãnh binh Kỳ Vệ. Ban ngày Thái Tử trông nom thợ lặn mò châu, ban đêm về phòng riêng bị quân lính canh giữ như một kẻ tội đồ...

Hoa Mai buột miệng kêu lên:

- Trời, tội nghiệp cho Thái Tử biết chừng nào!

Nàng lại nhìn Liêu Cốc nói:

- Bá phụ định lẽ nào? Chúng ta nên giải cứu Thái Tử ngay đêm nay?

Đạo nhon từ lúc ra đi đến giờ vẫn còn băn khoăn về câu chuyện: Phi Hồng Yên! Ông chưa hiểu rõ con gái của Đô thống Phi Hồng Xà là người thế nào, nhưng xuyên qua những lời của Tiểu Lý Bá. Đạo nhon thoáng nghi ngờ có điều gì bí ẩn đây. Tuy không nói ra, nhưng ông vẫn lo ngại trong lòng.

Đạo nhon khẽ bảo Hoa Mai:

- Con chuẩn bị sẵn sàng để theo ta thăm dò tình hình trước đã...

Ông lại bảo Anh Kiệt:

- Con và các gia tướng hãy nghỉ ở đây chờ ta trở về. Nếu đến sáng mà ta và Hoa Mai mất dạng thì chắc chắn chúng ta đã gặp nạn rồi. Các con hãy trở về Phiên Ngung, đừng lãng vãng nơi đây sẽ rơi vào lưới rập của chúng vô ích.

Anh Kiệt toan xin theo, nhưng Liêu Cốc đã đoán được ý chàng, vội nói:

- Con nên nghe lời bá phụ, đừng cãi lại nữa! Bá phụ nghi ngờ quân triều đang bủa lưới rập để bắt bọn ta. Phải thận trọng và dè dặt từng chút.

Liêu Cốc đạo nhon và Hoa Mai giắt bấu kiếm vào mình rồi lên đường nhắm vùng mò châu đi tới. Cả hai bỏ ngựa lại chòi hoang vì sợ tiếng vó câu sẽ làm tỉnh giấc quân canh.

Hoa Mai đi âm thầm bên cạnh Liêu Cốc không dám nói một lời vì thấy đạo nhon có vẻ trang nghiêm lạ thường.

Tiếng sóng biển rì rào vỗ vào ghềnh đá trơ vơ, tạo nên những âm thanh ghé rợn, hãi hùng.

Bỗng phía trước có ánh đèn le lói trong đêm sương.

Liêu Cốc đạo nhơn liền dừng lại chăm chú nhìn một lúc kéo Hoa Mai ngồi thụp xuống thì thầm:

- Đây chắc là nơi "Mò châu" của quân triều, con cần thận trọng hơn vì chắc chắn chúng canh phòng nghiêm ngặt lắm!

Hoa Mai xem địa thế rồi báo:

- Bá phụ hãy nghỉ tạm nơi đây để con xông vào dinh trại của chúng tìm Thái Tử! Bao giờ gặp người, con sẽ trở ra tìm bá phụ.

Liêu Cốc lắc đầu nói:

- Không được đâu! Tài nghệ con thừa sức tiêu diệt chúng, nhưng không nên liêu vào đất giặc. Vì con hớ hênh một chút là nguy cho tính mạng của Thái Tử ngay. Ta muốn dò xét âm thầm và đừng hành động gì cả.

Hoa Mai khẽ hỏi:

- Bá phụ định hành động ra sao?

Như đã sẵn ý định, Liêu Cốc đạo nhơn đáp:

- Phải tìm y phục quân canh, chúng ta mới len lỏi vào trong được dễ dàng...

- Bá phụ an lòng! Hãy để mặc con.

Hoa Mai nói xong phóng mình chạy vụt đi, khiến Liêu Cốc đạo nhơn kinh hãi gọi theo:

- Hoa Mai! Hoa Mai!

Nhưng thiếu nữ đã mất dạng trong sương mờ.

Liêu Cốc lẩm bẫm một mình:

- Hoa Mai tính khí chưa được thuần thực, khó làm được việc lớn.

Giữa lúc đó, Hoa Mai băng mình vùn vụt trong đêm khuya, nhằm hướng có ánh đèn chạy tới.

Khi nàng thấy rõ những dãy nhà cất nối liền nhau, thành khu tứ giác trong vòng hào sâu thì đứng lại, nằm sát xuống mặt cát để quan sát kỹ càng hơn.

Sự đột nhập vào đây có vẻ khó khăn hơn vào dinh thự ở Phiên Ngung. Các dinh thự kia dù có tường cao, hào rộng cắm đầy chông, nhưng gần đó có vườn cây rậm rạp, lùm bụi rất nhiều, nàng có thể len vào đó dễ dàng, chứ ở đây là bãi cát trắng xóa, muốn vượt qua hào sâu thật khó, qua mắt được quân canh.

Tuy nhiên, Hoa Mai hy vọng màu trắng y phục của nàng rất hợp với màu cát sẽ làm cho chúng không để ý đến.

Nàng rút thanh báu kiếm rồi bỏ lần tới. Thỉnh thoảng nàng lại nằm sát xuống xem động tĩnh.

Hoa Mai thấy rõ hai tên quân canh gác gác giáo qua lại trên chiếc cầu độc nhất về hướng đông doanh trại. Lúc nào bọn chúng cũng như sẵn sàng để báo động, nếu có biến ở bên ngoài.

Hoa Mai càng thấy công việc của mình khó khăn khi nhớ đến lời dặn dò của Liêu Cốc đạo nhơn:

- Con hớ hênh một chút có thể nguy hại đến tánh mạng của Thái Tử.

Nàng biết rằng khó giết hai tên quân canh này để lấy y phục vì như bọn chúng sẽ biết ngay là có người toan đột nhập vào dinh trại.

Nàng quyết định vượt qua hào sâu để vào bên trong.

Hoa Mai bò lần tới, thận trọng từng chút.

Nàng cũng biết hiện tại Liêu Cốc đạo nhơn rất nóng lòng chờ đợi, nên nàng gấp rút hành động ngay...

Hoa Mai bò đến sát bờ hào mà hai tên quân canh vẫn không hay biết. Chúng vẫn lạnh lùng qua lại trên cầu, như nghe ngóng khắp nơi... Đêm trường vắng lạnh quá. Một tiếng động nhỏ cũng đủ làm vang động ra xa.

Hoa Mai tuột xuống nước, lần xem có chông gai phía dưới chăng, rồi nhẹ bơi qua hào. Nàng đến bên kia bờ: Nước còn gợn lên đôi chút rồi mất hẳn.

Gió đêm lộng thổi làm cho Hoa Mai thấy lạnh lắm. Nước thấm vào y phục, gặp gió lạnh bên ngoài nàng tưởng chừng như da thịt mình tím bầm hết cả...

Hoa Mai nhìn trước, nhìn sau rồi bò tới dãy nhà phía trước, cố tránh quân canh.

Bỗng có tiếng chân thịch thịch của một đoàn người đi tới làm cho Hoa Mai cả kinh, chạy vụt vào dãy nhà. May mắn là hai tên quân canh đều nhìn sang hướng khác nên chúng không thấy được bóng nàng.

Đây là bọn lính đến đổi phiên canh cho hai tên giữ cầu, Hoa Mai thừa dịp đó tiến sâu vào vùng cấm địa của chúng.

Doanh trại này có lẽ đã dựng lên nhiều năm, nên cách xây cất không có vẻ tạm bợ chút nào. Những dãy nhà kia dựng lên theo khu tứ giác, dọc ngang, dọc chính giữa là một kỳ đài đồ sộ hơn cả.

Cờ hiệu của lãnh binh bay phất phới trên nóc đài cao.

Hoa Mai thầm đoán đó là nơi trú ngụ của quan lãnh binh Kỳ Vệ và không chừng chúng giam giữ Thái Tử ở đây cũng nên. Những dãy nhà bao quanh có lẽ dành cho quân canh và bọn dân phu mò châu.

Quanh khu còn có những con đường cát trắng để cho những đoàn người ngựa qua lại dễ dàng.

Hoa Mai chột giạt mình, nép sát vào vách, không dám bước tới nữa.

Hai tên lính canh vừa đổi phiên gác đang đi về phía nàng. Chúng vô tình không biết có người rình nên vẫn bước đều đều và thì thầm với nhau.

Tên cao lớn khẽ bảo bạn:

- Công cuộc mò châu không biết đến bao giờ mới xong! Sống mãi ở miền cô quạnh này tao không chịu nổi nữa. Chắc tao phải trốn đi mà thôi.

Tên thấp nhỏ người hơn, vội suýt lên một tiếng rồi cầu nhau:

- Im đi! Bộ anh muốn mất đầu hả?

Cả hai lại lầm lũi đi, Hoa Mai bước vội theo sau.

Tên cao lớn vẫn còn âm ức nói:

- Tao xin trở về Phiên Ngung bao nhiêu lần mà không được phép, thật chán quá!

Tên nhỏ đáp:

- Anh cứ than phiền mãi! Đến như Thái Tử mà còn không rời được nơi đây nữa là anh!

Cả hai lại im lặng. Một lúc Hoa Mai lại nghe tên nhỏ nói:

- Thái Tử kể ra rất chăm học phải không anh. Đêm nào đến phiên gác phòng Thái Tử tôi cũng thấy người đọc sách rất khuya.

Tên cao lớn có vẻ kinh ngạc nói:

- Ban ngày, người làm việc cực khổ như vậy mà ban đêm vẫn đọc sách à?

Tên nhỏ người liền dừng lại, chỉ tay về phía kỳ đài nói:

- Anh không tin à? Kìa, giờ này mà Thái Tử vẫn còn ngồi đọc sách, anh có thấy ánh đèn không?

Hoa Mai nhìn về phía tay hấn chỉ hết sức vui mừng. Bất thình lình mà nàng tìm thấy nơi giam giữ Thái Tử.

Nàng vội rời bỏ hai tên lính canh, lẩn qua phía kỳ đài. Biết được nơi giam giữ thái tử, Hoa Mai quên mất lời dặn dò của Liêu Cốc đạo nhơn.

Nàng muốn tự tay mình cứu Kiến Đức ra khỏi chốn này sớm lúc nào hay lúc nấy.

Hoa Mai tiến lần đến kỳ đài, chú ý nhìn quanh xem mấy tên quân canh đứng nơi đâu. Nhưng bốn bề vắng lặng không một bóng người. Không lý đêm nay chúng lại tha lỏng cho Thái Tử ra ư?

Hoa Mai không khỏi lấy làm lạ và nàng thận trọng hơn.

Nàng lần vào bóng tối, khuất xa ánh đèn của gian phòng Thái Tử rồi tiến vào kỳ đài.

Hoa Mai bỗng rợn người. Trước mặt nàng, hai thân người sống soài dưới đất. Nàng hoảng kinh nép sát vào vách kỳ đài cố nhìn cả hai kẻ bạc số. Cả hai đều mặc quân phục triều đình.

Nàng rất lo sợ trong lòng. Thế nghĩa là làm sao? Ai đã giết quân canh trước phòng Thái Tử? Không biết người có mệnh hệ nào chăng?

Hoa Mai nhìn trước nhìn sau rồi bước đến phòng Thái Tử ghé mắt nhìn vào: Trên án thư, ngọn bạch lạp vẫn còn cháy dở, quyển sách chưa xếp lại, mà trong phòng vắng vẻ không một bóng người!

Hoa mai hồi hộp vô cùng. Thái Tử đã bị hại chăng? Nàng ngờ quân dò thám Cù thị đã thi hành xong mật lệnh. Chúng giết quân canh để phi tang cùng dân chúng trong nước.

Nàng lẩm bẫm một mình:

- Nguy lắm rồi! Phải báo tin cho Liêu bá phụ ngay mới được.

Hoa Mai nào ngờ lúc đó, toàn quân canh đi đổi phiên gác các nơi cũng vừa qua đến đó. Tiếng chân thình thịch mỗi lúc một gần làm cho Hoa Mai hốt hoảng không biết lẩn tránh nơi đâu? Nàng loanh quanh một lúc rồi liền xô cửa phòng Thái Tử vào ẩn bên trong.

Nàng vừa khuất mình thì bên ngoài quân canh đã la vang dậy.

Chúng thấy đồng bạn bị giết một cách thê thảm như thế thì báo động ầm lên, tiếng trống vang rền doanh trại.

Lãnh binh Kỳ Vệ cấp tốc ra khỏi phòng, cầm chặt thanh đao hỏi dồn dập:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Quân canh vội thưa:

- Bẩm thượng quan! Quân gian đã giết chết hai người lính canh trước phòng Thái Tử.

Nghe nói đến Thái Tử, Kỳ Vệ biết có đại biến, liền hỏi:

- Thái Tử còn đó không?

Quân canh sực nhớ nên chỉ "Ừ ờ" không trả lời. Lãnh binh vừa chạy đến phòng Thái Tử vừa thét:

- Quân khốn kiếp! Thái Tử thoát khỏi nơi đây thì bây rúng đầu.

Trong phòng lúc bấy giờ, Hoa Mai mới thấy cơ nguy đến với mình. Thế nào chúng cũng vào phòng lục soát:

Nàng nhìn quanh quẩn, cố tìm một cửa ngách để thoát thân nhưng gian phòng kín mít, trống trơn...

Nếu không lẩn trốn được thì nhất định phải chiến đấu đến cùng, dù có phải ngã gục ở đây cũng phải bảo toàn danh nghĩa của phái võ Hạnh Hoa thôn.

Hoa Mai không khỏi tức giận là đến đây quá trễ, không chặn đứng được bọn dọ thám của Cù thị, để Thái Tử bị hại mà còn bị quân binh của Kỳ Vệ bao vây.

Nàng đoán là bọn dọ thám đã bắt mất Thái Tử Kiến Đức, chính Kỳ Vệ cũng không hay biết. Quan Lãnh binh thấy nàng lẩn quẩn trong phòng lại ngờ rằng nàng là kẻ gian đã âm mưu bắt Thái Tử.

Quân canh và lãnh binh Kỳ Vệ đã đến cửa phòng. Chúng cất tiếng gọi Thái Tử một lúc và không thấy động tịnh gì mới động cửa ầm ầm.

Hoa Mai lo sợ lắm! Nàng không thoát được nơi đây nơi đây làm sao Liêu Cốc đạo nhơn biết được, việc Thái Tử mất tích mà tìm kiếm người?

Bên ngoài quân canh đã bắt đầu phá cửa. Tiếng thét của Lãnh binh Kỳ Vệ vang rền:

- Phá cửa vào ngay đi! Đừng để chúng chạy thoát!

Bọn lính canh thấy phá cửa không được, liền đem một khúc cây to, rồi hơn mười tên khiêng khúc cây chạy từ xa lại động vào cửa.

Cánh cửa bật mạnh, quân canh tràn vào phòng. Đứng trong chỗ chật hẹp Hoa Mai thấy mình khó bề chống cự lại chúng nên đợi chúng tràn vào, thiếu nữ liền nhảy vọt qua đầu chúng, thoát ra ngoài...

Vừa thấy dạng nàng, Kỳ Vệ la hét ầm ĩ lên:

- Bậy đầu! Vây chặt nó cho ta!

Hoa Mai cầm lăm lăm thanh báu kiếm trong tay, liếc nhìn quanh thấy quân binh trùng điệp, từ bốn phía ùn ùn kéo đến. Nàng thấy mình khó thể thoát thân...

Tuy nhiên nàng cũng hăng hái vung kiếm lên, tiến thẳng về phía lãnh binh. Nàng nghĩ rằng nếu hạ được hắn thì quân canh tức khắc sẽ quy hàng...

Lưỡi kiếm trên tay nàng bay vun vút lấp lánh dưới ánh đuốc bập bùng, quân canh có vẻ hãi hùng lùi cả lại!

Kỳ Vệ thét lên:

- Hãy hạ con tiện tỳ đó mau lên! Sao đứng im lìm cả vậy?

Bọn quân canh nghe chủ tướng thúc giục liền lao mình vào ảnh kiếm của Hoa Mai. Thiếu nữ không chút hãi hùng, thẳng tay chém giết. Kiếm pháp của nàng kỳ diệu lạ thường khiến quân canh khiếp sợ lần lần dang ra. Và Hoa Mai vẫn tiến đều đều về phía lãnh binh Kỳ Vệ.

Kỳ Vệ là một hổ tướng, sức mạnh vô địch, từng xông pha trăm trận, tánh nóng như lửa, nên thấy Hoa Mai ngang nhiên xông xáo giữa muôn binh như chỗ không người thì không cầm được tức giận, vội rút thanh đao nhảy vọt đến bên Hoa Mai, thét lớn:

- Tiện tỳ! Không được hành hung! Mi dám vào đây để giải cứu Thái Tử thì đừng hòng sống sót.

Trước sự tấn công ồ ạt của quân triều, Hoa Mai vẫn bình tĩnh đáp:

- Phải! Ta vào đây là cốt để cứu Thái Tử, nhưng bọn bây lại hãm hại Thái Tử rồi còn đâu? Thôi đừng giả vờ nữa, quân khát máu. Có phải bây giờ lòng dân xáo động mà phi tang tội ác. Hãy liệu hồn, rồi có ngày chúng bây sẽ đền tội.

Lãnh binh Kỳ Vệ không phải là tay sai của Cù thị nhưng người là kẻ tận trung mù quáng, cứ cúi đầu vâng lệnh Ai vương cho phải đạo thần tử.

Trước những lời của Hoa Mai, Kỳ Vệ cười lên sảng sặc:

- Tiện tỳ! Mi nói gì lạ vậy? Đã có gan giải cứu Thái Tử mà không dám nhận tội ư?

Hoa Mai đã chắc chắn lãnh binh Kỳ Vệ là người ngay thật, không hiểu một chút gì về âm mưu của Cù Thái Hậu và bè lũ dọ thám.

Trong lúc đó, Kỳ Vệ không để chậm trễ một phút, vội phóng mình tới chém bổ vào đầu Hoa Mai. Thiếu nữ kinh hoàng sức nhớ mình ở giữa vòng vây, nên nhảy tránh sang bên rồi vung búa kiếm lên nghênh địch.

Kỳ Vệ chém hụt đao tức giận vô cùng. Viên hổ tướng từng thắng trăm trận nên sá gì một đứa tiện tỳ mà phải nhọc sức như vậy!

Lãnh binh gầm gừ như con hổ đói vừa rút đoản đao về lại chém vút vào hông Hoa Mai.

Nhìn dáng điệu của Kỳ Vệ, Hoa Mai biết mình gặp phải tay đối thủ không vừa. Nàng không dám đỡ thanh đao của hắn mà nhảy vọt lên không, rồi tiện tay chém thẳng vào óc Kỳ Vệ.

Viên võ tướng ngạc nhiên, không ngờ Hoa Mai nhanh nhẹ đến thế, vội hét lên một tiếng, hụp đầu xuống, hạ thanh đao vào đôi chân của thiếu nữ.

Hoa Mai khiếp phục tài nghệ Kỳ Vệ, bắt đắc dĩ nàng phải vung búa kiếm bọc lấy đôi chân.

Một tiếng "Roảng" phát ra, hai vũ khí chạm vào nhau tóe lửa... Hoa Mai mất thăng bằng, lộn nhào ra phía sau, loạng choạng suýt té. Nàng kinh khiếp đứng lên

nhìn địch thủ. Lãnh binh Kỳ Vệ không chút hề hấn, chống thanh đao xuống đất, cười khanh khách:

- Hà! Hà! Tiện tỳ hãy buông kiếm đi mà chịu trói! Đừng chần chờ nữa mà bỏ xác, uổng mạng.

Hoa Mai tức giận vô cùng. Trong đời nàng mới bị Anh Kiệt đánh bại một lần ở trên đài, chứ chưa phải hàng phục ai!

Nghe giọng nói xác xược của Kỳ Vệ, Hoa Mai gầm lên, xóc tới... Nàng tin tưởng là đường kiếm Hoa Linh của nàng có thể áp đảo được kẻ địch dễ dàng.

Nàng quát to lên:

- Khốn kiếp! Hãy xem đây...

Nàng phóng mình tới, múa tít thanh báu kiếm mỗi lúc một nhanh: Muôn ngàn đóa đóa như đang rơi lá tả bao bọc toàn thân Hoa Mai... Thiếu nữ tiến dần về phía Kỳ Vệ.

Quan lãnh binh không khỏi ngạc nhiên khi thấy đường kiếm bí truyền ấy.

Người lẩm bẩm:

- Hoa Linh kiếm! Phải chăng nàng là người của phái võ Hạnh Hoa?

Lãnh binh Kỳ Vệ trước kia là bạn thân của Đề đốc Hoàng Quốc Kính nên đã từng biết qua những hiệp sĩ của phái võ Hạnh Hoa và trong thâm tâm lúc nào cũng có ý nể phục.

Tuy nhiên, Kỳ Vệ là người tận trung với chúa, theo đạo lý nghìn xưa, làm tôi không được quyền phản chúa dù là bất minh...

Khi hay tin Hoàng Đề đốc bị hạ ngục, Kỳ Vệ lo buồn cho bạn, nhưng trong thâm tâm quan Lãnh Binh vẫn không cho hành động của Hoàng Quốc Kính là đúng lý.

Ngày nay, bỗng dưng thấy Hoa Mai múa đường kiếm Hoa Linh, ông ngờ nàng là người trong phái võ Hạnh Hoa...

Giữa lúc đó, Hoa Mai thấy Kỳ Vệ đứng đờ người ra, không động đậy lại ngỡ là địch thủ bị đường kiếm Hoa Linh làm khiếp đảm trong lòng phấn khởi mừng thầm...

Thanh kiếm của nàng lấp lánh như hoa bay, rơi tới tấp xuống đầu Lãnh binh Kỳ Vệ.

Như sự tĩnh, Kỳ Vệ nhảy lùi ra sau, rồi vung đao bao bọc toàn thân.

Kỳ Vệ sức mạnh vô song, nên thanh đao trên tay của ông càng lúc càng bay nhanh vun vút.

Ông biến lưỡi đao thành những vệt sáng dài, bay lún vào trong đường Hoa Linh kiếm. Đứng xa, trông thấy như những lần sáng kia đang cắt đứt những đóa hoa, do ánh kiếm của Hoa Mai tạo thành.

Kỳ Vệ đang dùng một đường đao bí truyền phá vỡ đường kiếm Hoa Linh: Ông chém vào những kẽ hở của Hoa Mai.

Thiếu nữ kinh hãi, không ngờ Hoa Linh kiếm trở nên vô dụng đối với kẻ địch. Trước sự phản công vô cùng lợi hại đó, nàng vận toàn lực, múa tít thanh kiếm để khóa lấp những kẽ hở của đường kiếm Hoa Linh. Nhưng mỗi lần thanh đao của Kỳ Vệ chạm mạnh vào thanh kiếm của nàng thì tay nàng tê chồn cả lại. Đường kiếm Hoa Linh vì thế cũng bớt kỳ diệu và Hoa Mai cảm thấy mình suy kém lần đi...

Trái lại thanh đao của Kỳ Vệ càng bay nhanh như vũ bão, Hoa Mai lùi dần, lùi dần ra phía sau.

Bên ngoài, quân sĩ thấy quanh Lãn binh thắng thế, reo hò ầm ĩ, làm cho Hoa Mai càng luống cuống hơn.

Nàng lẩm bẫm một mình:

- Chắc ta phải tuyệt mạng nơi này.

Nàng cố sức tàn chặn đứng sức tấn công của Kỳ Vệ, nhưng viên hổ tướng đã dùng hết sức bình sinh chém thẳng xuống sống kiếm của Hoa Mai.

Một tiếng "Roảng" vang lên, thanh báu kiếm của nàng bắn đi xa.

Hoa Mai bị tước mất khí giới vô cùng kinh hãi, nhảy vọt ra phía sau toan tẩn thoát, nhưng khổ nỗi nàng bị ví sát vào vách kỳ đài.

Lãn binh Kỳ Vệ không bỏ lỡ cơ hội, phóng mình tới vung đoản đao chém xuống...

Hoa Mai tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết, nhưng bỗng nhiên Kỳ Vệ ngừng tay, rút thanh đao lại truyền quân canh:

- Bậy đâu! Bắt con tiện tỳ cho ta.

Quân sĩ ủa vào trời chặt Hoa Mai lại rồi xô nàng đến trước mặt Kỳ Vệ.

Quan lãnh binh giắt đao vào người, từ từ hỏi Hoa Mai:

- Ngươi là ai? Ai sai ngươi vào đây để giải cứu cho Thái Tử? Bè đảng của người đâu?

Hoa Mai cảm hận vô cùng. Lần đầu tiên trong đời nàng mới bị nhục như thế này. Nàng bỗng nhớ đến lời khuyên của Anh Kiệt độ nào:

- Cô nương cứ sống nhiều hơn chút nữa, cứ bước chân ra khỏi cổng Hạnh Hoa thôn này, tức nhiên thấy mình còn thấp kém người xa lắm...

Lòng kiêu hãnh của nàng đã hết từ lâu rồi, nhưng gặp dịp này, nàng cảm thấy thấm thía nhiều hơn.

Thấy nàng vẫn im lặng gục đầu. Lãnh binh Kỳ Vệ tức giận thét lên:

- Tiện tỳ! Sao người không trả lời ta? Bọn bây giải cứu Thái Tử đem về đâu?

Hoa Mai từ từ ngược mặt lên, nhìn Kỳ Vệ rồi nói:

- Bắt được ta, cứ giết, đừng hỏi nhiều vô ích. Ta đã bảo đến đây là để giải cứu Thái Tử, nhưng không ngờ bọn bây đã ám hại người rồi. Bây giờ muốn phi tang tội ác thì bây cứ bắt ta đem về cho Cù thị để dễ bề loan truyền với dân chúng là chính ta đã hãm hại Thái Tử, như vậy sẽ dần được sự cảm hận của muôn người.

Lãnh binh Kỳ Vệ thấy Hoa Mai lập lại những lời đã nói khi nãy thì độ chắc nàng không là kẻ âm mưu bắt Thái Tử. Chắc có điều bí ẩn gì đây?

Kỳ Vệ hết sức lo ngại! Nếu không phải bè đảng của thiếu nữ bắt mất Thái Tử thì nhóm nào đã vào đây? Và chúng hành động như thế để làm gì?

Bên ngoài bỗng có tiếng xôn xao, rồi một tên quân canh vào cấp báo:

- Bẩm thượng quan! Binh lính triều đình đang rầm rộ kéo đến. Đi đầu là Đô thống Phi Hồng Xà.

Lãnh Binh Kỳ Vệ kinh ngạc lâm bâm:

- Là chưa! Đô thống đến đây có việc gì?

Kỳ Vệ truyền cho quân canh mở cổng doanh trại nghinh tiếp đại binh của triều đình, nhưng không quên bảo các tỳ tướng:

- Hãy đem giam cho bé vào ngục, chờ ta xong việc sẽ hỏi lại.

Các tỳ tướng vâng lệnh lôi Hoa Mai đi. Thiếu nữ quay lại nhìn ra phía cổng thấy ánh đuốc bùng sáng rực trời.

Nàng nghĩ đến Liêu Cốc đạo nhơn, chắc giờ phút này người đang lo lắng vô cùng. Nàng hối hận đã cãi lời đạo nhơn nên mới ra nông nỗi.

Phải chi nàng lắng lắng trộm hai bộ quân phục của chúng mà đi ngay thì yên việc.

Các tỳ tướng của lãnh binh đưa Hoa Mai đến trước cửa nhà giam, xô mạnh vào: Thiếu nữ té nhủi...

Trong nhà giam tối om mùi tanh hôi nồng nặc xông lên...

Hoa Mai sờ soạn dưới đất, lần trên vách nhà: Quanh nàng trống trải không một bóng người.

Nàng tuyệt vọng ngồi xuống và trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết.

Trong khi đó, bên ngoài đoàn quân của Đô thống Phi Hồng Xà đã kéo đến nơi...

Lãnh binh Kỳ Vệ tiếp nghinh quan Đô thống rồi đưa người vào sảnh đường.

Đội Phi Hồng Xà an tọa, Kỳ Vệ hỏi:

- Bẩm Đô thống! Chẳng hay có việc chi cần kíp mà ngài thân hành đến đây!

Phi Hồng Xà truyền tả hữu lui ra khỏi sảnh đường mới bảo Kỳ Vệ:

- Ta đến dặn dò quan lãnh binh một vài việc rồi sẽ đi ngay. Ta đóng quân ở cánh rừng phía Bắc kia để thi hành mật kế của Thái Hậu. Lãnh binh hãy nhớ canh chừng Thái Tử cho cẩn thận và nếu có ai xin vào làm thợ lặn mò châu, trong vài hôm tới đây thì cứ nhận ngay không cần tra hỏi. Và những tên đó có hành động thế nào cũng đừng cản trở.

Kỳ Vệ ngạc nhiên vô cùng! Người nhìn quan Đô Thống mà phút chốc những lời của thiếu nữ vừa rồi như hiện ra trong óc.

Đúng là Thái Hậu định giết Thái Tử và quan Đô thống đến đây đặt thi hành mật kế đó thôi.

Kỳ Vệ lo sợ vô cùng! Bây giờ làm thế nào? Mọi việc dồn dập tới làm cho ông không xoay trở kịp... Thái Tử vừa mất tích chưa tìm được, bây giờ lại có mật lệnh của Thái Hậu, biết làm sao thi hành?

Giấu biệt vụ Thái Tử bị mất tích lại càng nguy hiểm hơn, cho bằng cứ nói thật tất cả để quan Đô thống định liệu...

Trong lòng nghĩ vậy, Kỳ Vệ toan nói thì Phi Hồng Xà đã hỏi:

- Thái Tử hiện ở đâu?

Kỳ Vệ biết không thể nói quanh nữa, khẽ đáp:

- Dạ, Thái Tử vừa mất tích!

Phi Hồng Xà đứng phất dậy, trợn mắt nhìn rồi quên cả lễ độ, hấn nắm chặt vai Kỳ Vệ:

- Sao? Người bảo sao? Thái Tử mất tích?

Cố giữ sự trầm tĩnh, Lãnh binh đáp:

- Vâng! Hạ thần vừa mới hay tin thì quan Đô thống đến.

- Thế thì nguy lắm rồi! Lãnh binh giam giữ Thái Tử ở đâu? Vì sao người mất tích?

Kỳ Vệ liền đưa Phi Hồng Xà đến phòng Thái Tử rồi sau khi thuật qua câu chuyện lúc nãy, ông nói tiếp:

- Hiện kẻ lạ mặt vẫn còn bị giam giữ trong ngục.

Đô thống Phi Hồng Xà lo sợ lắm! Chính hắn mới hiểu rõ cơn nguy cho mình hơn cả Lãnh binh Kỳ Vệ, nếu kế hoạch của Thái Hậu bất thành! Hay là kẻ bí mật với dấu hiệu "Con chim yến" mà Thái Hậu cho biết đã cứu được người?

Đô thống liền truyền lệnh:

- Đem tội phạm ra đây!

Bọn quân canh vào nhà giam lôi Hoa Mai ra.

Nhìn thấy Đô Thống Phi Hồng Xà, thiếu nữ nhớ ngay những chuyện mà Tiểu Lý Bá và Lệ Hồng đã nói về tên tay sai của Cù thị.

Phi Hồng Xà nhìn thấy nàng, đã cất tiếng hỏi:

- Tiệp tỳ kia! Ai sai mi đến đây?

Hoa Mai ngược lên mỉm cười khinh bỉ:

- Hừ? Bậy thật vớ vẩn? Ta đã nói hết rồi bậy cứ bắt lập lại mãi sao? Đừng hỏi nữa, hãy đem giết ngay ta đi.

Đô thống Phi Hồng Xà chăm chú nhìn Hoa Mai với đôi mắt sâu hiểm lạ lùng.

Hắn khẽ nói:

- Được rồi! Mi muốn gì thì khó chứ muốn chết thì sẽ được như ý nguyện!

Nhưng trước tiên phải khai cho thật! Bọn mi đem Thái Tử đi đâu?

Khi này Lãnh binh Kỳ Vệ hỏi Hoa Mai như vậy, nàng không ngạc nhiên lắm vì nàng tin rằng Kỳ Vệ không rõ âm mưu của Cù thị, còn như Đô thống Phi Hồng Xà, hẳn là tay sai của Cù thị làm sao hắn không biết được số phận của Thái Tử?

Nếu chúng muốn dùng nàng để làm tấm bia che đậy mưu mô hiểm độc thì cần gì gạn hỏi mãi thế?

Hay là Thái Tử mất tích vì một lý do khác? Trong lòng Hoa Mai chớm lên một tia hy vọng mong manh...

Thấy nàng không đáp, Phi Hồng Xà không chịu đựng được nữa, hét to lên:

- Tiệp tỳ! To gan thật! Ta đối xử tử tế mi không muốn lại muốn cực hình.

Được lắm!

Hắn quay lại truyền quân sĩ:

- Bây đầu đem con bé vào phòng tra xem thử nó còn cầm họng được chăng?

Bọn quân canh ủa vào lôi Hoa Mai đi. Thiếu nữ vẫn lạnh lùng bước theo chúng, không nói một lời... Nàng đã hiểu rõ số phận mình từ khi rơi vào tay quân địch.

Nhưng lãnh binh Kỳ Vệ bắt đầu cảm thấy một sự khó chịu trong lòng.

Riêng Liêu Cốc đạo nhờn lo sợ lắm! Tại sao Hoa Mai đi mãi không về...

Đến khi tiếng trống nổi lên vang rền trong doanh trại thì đạo nhờn kinh hãi lắm lắm:

- Thôi chết! Hoa Mai bị bại lộ rồi.

Đạo nhơn tuốt kiếm ra bằng mình vùn vụt thẳng đến doanh trại của quân triều đình để giải thoát cho cháu.

Nhưng khi ông đến nơi thì thấy quân binh bao vây khắp các ngõ ra vào, còn Hoa Mai thì vắng dạng.

Liêu Cốc không dám chần chờ thêm nữa phút, ông tìm một khoảng hào, cách xa nơi quân canh tụ họp, dùn mình nhảy vọt qua một cách nhẹ nhàng rồi lẩn vào bóng tối, qua các dây nhà tiền sâu vào trong. Bỗng có tiếng hò reo tỏ mở khiến Liêu Cốc đạo nhơn chú ý thấy Hoa Mai đang chiến đấu với một viên lão tướng giữa hàng nghìn quân sĩ.

Liêu Cốc buộc miệng kêu lên:

- Ô! Hoa Mai!

Ông thấy rõ sự lâm nguy của nàng!

Viên hổ tướng với đường đao kỳ diệu thế kia đúng là lãnh binh Kỳ Vệ rồi. Hoa Mai thật khó lòng thoát thân được.

Chỉ một lúc sau nàng bị bắt.

Liêu Cốc đạo nhơn toan ra mặt giải cứu cho cháu, nhưng nhìn thấy quân binh trùng điệp, ông liệu sức mình khó thắng dễ dàng nên nấn ná tìm giải pháp!

Vả lại, Lãnh binh Kỳ Vệ là người cang trực, đã từng biết qua các hiệp sĩ ở Hạnh Hoa thôn, chưa lần nào giáp mặt đạo nhơn nhưng Liêu Cốc tin tưởng là mình có thể dùng lời phải trái khuyến dụ được người.

Đến khi Đô thống Phi Hồng Xà kéo quân đến, rồi lũ chúng xông vào về tin Thái Tử mất tích khiến Liêu Cốc đạo nhơn cũng phải lạ lùng.

- Thế là nghĩa làm sao?

Hoa Mai chưa giải cứu được Thái Tử mà Phi Hồng Xà cũng chưa ám hại được người thì sao Thái Tử mất tích? Phải chăng bọn dọ thám của Cù thị gặp dịp thuận tiện hành động, không cần sự giúp sức của Phi Hồng Xà? Chúng đã bắt Thái Tử đem về đâu?

Trong lòng Liêu Cốc đạo nhơn thật rối như tơ vò, Thái Tử có mệnh hệ nào thì kế hoạch của Tiêu Lý Bá kể như bắt thành. Cuộc chiến đấu chống quân binh Hán triều và bè lũ Cù thị, càng gay go hơn.

Thái Tử chết đi lấy ai thay Ai vương cho thuận lòng dân?

Nhưng giờ đây, thì phải cứu cho được Hoa Mai trước đã, rồi sẽ tính tới. Liêu Cốc đạo nhơn nghĩ thầm như vậy.

Trong khi đó, Đô Thống Phi Hồng Xà trở lại sảnh đường rồi mật sai hai tùy tướng của mình lo việc tra hỏi Hoa Mai. Đô thống bắt đầu nghi ngờ hành động của lãnh binh Kỳ Vệ.

Thái độ đó, Kỳ Vệ thấu hiểu ngay, nên không nói thêm một lời nào, từ từ trở về phòng riêng, nét mặt dầu dàu.

Thái Tử mất tích, không cần quan Đô thống tỏ thái độ, Kỳ Vệ cũng hiểu ngay những sự không may sẽ đến với mình.

Là người cương trực, tận trung với triều đình, Kỳ Vệ lặng yên chờ đợi hình phạt của nhà vua và thái hậu.

Lãnh binh bước vào phòng, đến bên án thư thảo một tờ biểu, chờ dịp dâng lên vua tùy người soi xét.

Bỗng nhiên, người chú ý lắng nghe. Cánh cửa phòng như xịch mở và có tiếng chân bước nhẹ nhẹ vào phòng: đúng là quân gian đã lên vào đây!

Không chậm trễ một phút, Kỳ Vệ xoay mình nhảy khỏi án thư, lưỡi đao trên tay bay vun vút tới trước.

Nhưng, quan lãnh binh không khỏi ngạc nhiên vì gian phòng vẫn lặng im, không một bóng người. Cánh cửa phòng vẫn đóng kín mít.

Kỳ Vệ lộ vẻ suy nghĩ. Chắc chắn ông không lầm được. Nhất định kẻ kia đã trốn đâu đây.

Bỗng có tiếng nói vọng ra từ trong bức màn:

- Quan Lãnh binh, hãy ngồi yên đừng động đậy. Ta đến đây với tư cách một người bạn chứ không phải là thù.

Bức màn vụt mở, một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, đứng nhìn Kỳ Vệ mỉm cười. Bên lưng, đạo sĩ giắt một thanh trường kiếm.

Kỳ Vệ dè dặt cầm kiếm giữ thế thủ rồi hỏi:

- Lão là ai? Đang đêm có việc gì lại võ trang lên vào phòng ta?

Lão già không ai khác hơn là Liêu Cốc đạo nhơn. Ông đã bí mật theo Kỳ Vệ, vào phòng riêng của quan Lãnh binh để tìm lời khuyên dụ.

Thấy Kỳ Vệ có vẻ nghi ngờ thiện ý của mình, đạo nhơn liền tháo kiếm đặt lên án thư rồi nói:

- Đây là thanh kiếm của lão, tướng quân hãy giữ lấy. Lão chỉ phiên tướng quân, đóng chặt cửa lại, chúng ta dễ bề đàm đạo hơn.

Đêm hôm nay, nhiều việc xảy ra dồn dập, khiến Kỳ Vệ phân vân: Thái Tử mất tích bất ngờ, rồi đột nhiên ông lão bí mật này lên vào phòng xin hầu chuyện. Nhận thấy lão có vẻ thực tình, lãnh binh cũng muốn tìm hiểu xem lão muốn nói gì. Kỳ Vệ bước đến bên cửa cài then cẩn thận rồi trở vào nhìn lão đạo sĩ hỏi.

- Lão muốn điều chi?

Liêu Cốc đạo nhơn điềm nhiên ngồi xuống ghế rồi nói:

- Xin tướng quân thứ lỗi sự đường đột lúc nãy. Lão đến đây là vì người thiếu nữ mà tướng quân vừa bắt giao cho quan Đô thống.

Kỳ Vệ thối lui lại quắc mắt nhìn:

- Nếu vậy lão là bè đảng của con tiện tỳ ấy ư? Lão muốn gì? Lão đem Thái Tử đi đâu?

Liêu Cốc đạo nhọn điềm đạm đáp:

- Tướng quân đứng nóng giận, hãy nghe lão giải bày trước đã. Lão đến đây là cốt cho tướng quân hiểu rõ một câu chuyện...

Kỳ Vệ vẫn nóng nảy:

- Lão muốn gì? Cứ nói ngay đi?

Liêu Cốc từ từ đáp, giọng rần ròi:

- Quan lãnh binh đã bắt lầm một người trung trực. Thiếu nữ kia không là kẻ gian phi và nàng đến đây chỉ vì lòng muốn cứu vua giúp nước mà thôi.

- Lão nói sao? Thái Tử phạm tội bị đày ra đây. Thiếu nữ tìm cách giải thoát cho người tức là phản vua, phản nước, chớ sao gọi là trung?

Liêu Cốc cả mừng vì Kỳ Vệ đã chịu nghe lời giảng giải của mình!

Ông lắc đầu nói:

- Tướng quân trấn nhậm ở miền duyên hải xa xôi này, không hiểu được tình hình biến chuyển ở Phiên Ngung ngày nay. Khắp nơi dân tình oán thán, theo về với các lão quan trung liệt để mưu việc "Phù Kiến Đức, phế Ai vương".

- "Phế vua cũ, lập vua mới". Kẻ nào cả gan đến thế? ...

Liêu Cốc mỉm cười nói:

- Họ không cả gan đâu. Mà đó là do lòng công phẫn trước sự bạo tàn của quân binh nhà Hán và bè lũ Cù Thái Hậu. Thái Hậu âm mưu sáp nhập nước Nam vào đất Hán nên bày mưu rước quân Hán về Phiên Ngung làm bao nhiêu điều tàn bạo nên lòng dân oán hận đến bực ấy.

Quan lãnh binh ngồi xuống cảm động ra dáng suy nghĩ. Liêu Cốc biết rõ điều mình nói có phần ảnh hưởng đến Kỳ Vệ nên nói tiếp:

- Thượng quan nữ lòng nào xử tệ kẻ trung quân ái quốc chẳng? Chúng tôi đến đây vì Cù thị âm mưu giết Thái Tử cho tuyệt hậu hoạn, để cho dân chúng không còn ai để tưởng đến mà chiến đấu. Cù thị hạ lệnh cho quân dọ thám và Đô thống Phi Hồng Xà giết Thái Tử một cách âm thầm, để khỏi chấn động lòng dân.

Lãnh binh Kỳ Vệ vẫn lặng yên, nhưng trong lòng ông là cả một sự xáo trộn lớn lao. Từ trước đến nay, ông thi hành theo mạng lệnh của triều đình và xem đó là bổn phận của kẻ tôi trung.

Nhưng giờ đây, âm mưu sâu độc của Cù thị để giết Thái Tử đã làm cho ông sáng mắt. Ông nghĩ rằng Thái Tử là con của Tiên đế, mắc tội thì trị tội chứ đâu lại âm thầm giết đi!?

Quan lãnh binh như một người đang đứng giữa ngã ba đường, không biết hành động thế nào cho đúng lý.

Xưa nay, nghĩ mình là phạm bầy tôi, ông không hề phán xét hành động của Vua và Thái Hậu, vì như thế ông nghĩ là mang tội bất trung, bất kính. Hơn nữa, một thân, một mình trấn nhậm vùng Nam Hải xa rời kinh đô hàng bao nhiêu dặm đường, mắt ông không từng chứng kiến sự bất công, tai ông không từ nghe tiếng kêu than khôn khổ của dân chúng dưới ách tàn bạo của quân nhà Hán.

Giờ phút này, hành động của bè đảng Cù thị và những lời răn rỏi, thành thực của lão già lạ mặt kia giúp ông nhìn rõ sự thật.

Lãnh binh Kỳ Vệ liếc nhìn đạo sĩ, nghĩ thầm:

- "Lão là ai? Từ đâu đến? Sao lại hiểu rõ được những âm mưu của Thái Hậu?"

Liêu Cốc đạo nhơn thấy Kỳ Vệ nhìn mình thì hiểu ngay. Đạo nhơn thầm nghĩ đã đến lúc mình cho Kỳ Vệ biết rõ mình hơn, để người thêm phần tin tưởng.

Kỳ Vệ chợt hỏi:

- Đạo sĩ là ai? Tại sao lại tìm đến ta để nói những lời ấy?

Liêu Cốc đáp:

- Ta đến đây để gặp tướng quân vì không muốn đổ máu vô ích! Chúng ta là những người cùng chung ý chí, muốn cho dân giàu nước mạnh, tại sao lại phải kình chống với nhau? Hơn nữa chúng ta cũng là chỗ quen biết...

Kỳ Vệ ngạc nhiên, chăm chú nhìn đạo sĩ, Không! Ông có bao giờ quen biết với lão đạo sĩ này đâu? Ông cố tìm lại trong trí hình bóng của lão nhưng vô hiệu...

Liêu Cốc đạo nhơn từ từ nói tiếp:

- Quan lãnh binh có còn nhớ đến nhóm anh em ở Hạnh Hoa thôn chẳng?

Kỳ Vệ giật mình, nghĩ ngay đến đường kiếm Hoa Linh của thiếu nữ lúc nãy, nên vội hỏi:

- Thế đạo sĩ là người của phái võ Hạnh Hoa ư?

Liêu Cốc đáp:

- Vâng! Chúng ta chưa từng được gặp nhau vì khi quan Lãnh binh đến viếng Hạnh Hoa thôn với Hoàng Quốc Kính thì ta còn ở Sơn Nhai động. Tuy nhiên, vẫn hằng nghe các em nói đến ngài.

Kỳ Vệ khẽ kêu lên:

- Trời! Nếu vậy đạo sĩ đây là đại huynh Liêu Cốc?

Đạo nhơn không đáp chỉ gật đầu và nhìn lãnh binh với đôi mắt chan chứa cảm tình.

Kỳ Vệ đã từng nghe danh tiếng và đạo hạnh của Liêu Cốc, trong lòng vẫn có ý nể phục.

Bây giờ đạo nhơn đang đứng trước mặt người... Bao nhiêu nghi ngờ phân vân lúc nãy như tiêu tan đi hết...

Kỳ Vệ tin tưởng dù sao phái võ Hạnh Hoa thôn cũng không làm điều càn bậy. Nhất là Liêu Cốc đạo nhơn, người cao tuổi hơn hết, đã xa rời trần tục, ẩn trên non cao để tu tâm dưỡng tính thì lại càng đáng nể phục hơn.

Kỳ Vệ khẽ cúi đầu thi lễ:

- Tiểu đệ không được biết đại huynh hạ san, xin người miễn chấp. Những lời nói vừa rồi của lão huynh đã làm cho đệ sáng mắt hơn nhiều.

Liêu Cốc đạo nhơn hết sức vui mừng, chấp tay đáp lễ và nói:

- Quan lãnh binh đã hiểu rõ mọi việc ta rất mừng. Chúng ta không nên hiểu lầm nhau, trong giờ phút quyết liệt này.

Rồi như chợt nhớ đến Thái Tử, Liêu Cốc hỏi:

- Quan lãnh binh nghĩ thế nào về việc Thái Tử mất tích?

Kỳ Vệ lắc đầu:

- Tiểu đệ rất ngạc nhiên và không hiểu một chút gì cả. Thường ngày, thái tử vẫn không hề có ý nghĩ trốn đi. Người chỉ buồn phiền cho số phận thế thôi.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì. Kỳ Vệ nói:

- Lão huynh định thế nào? Con người thiếu nữ kia.

Liêu Cốc nhớ đến Hoa Mai vội đáp:

- Đây là Hoa Mai, cháu ruột của Tiêu Hà hiền đệ. Hiện giờ cháu đang thọ ngục, tướng quân có cách nào cứu cháu không?

Kỳ Vệ nhìn Liêu Cốc và nói một cách thành thực:

- Đã hiểu nhau rồi thì từ nay mọi việc gì xin lão huynh cứ định liệu, miễn sao cho dân chúng khỏi khổ sở làm than, non nước được thanh bình là đúng với sở vọng của tiểu đệ...

Liêu Cốc trầm ngâm suy nghĩ trong lòng rất hân hoan. Được thêm một tay đao như Kỳ Vệ thì lo gì đại cuộc không thành. Nhưng giờ phút này đạo nhơn nghĩ là nên cứu thoát Hoa Mai trước đã rồi sẽ tính tới...

Liêu Cốc nói:

- Cảm ơn tướng quân đã tin tưởng vào lão, đại cuộc còn đòi hỏi nhiều vào sự cố gắng của chúng ta. Tướng quân cứ yên lặng như trước, đừng tỏ vẻ gì khác lạ. Hiện tại xin tướng quân giúp lão cứu thoát Hoa Mai...

Kỳ Vệ suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Phi Hồng Xà bắt đầu nghi ngờ tiểu đệ, nên giao việc tra hỏi Hoa Mai cho bọn tùy tướng của ông. Theo tiểu đệ nên tiêu diệt chúng thật nhanh để cứu Hoa Mai thì khỏi sợ lộ.

Kỳ Vệ liền trao thanh kiếm cho Liêu Cốc đạo nhơn rồi tiếp:

- Tiểu đệ sẽ cùng với lão huynh đến phòng tra; bọn chúng đối với chúng ta không có nghĩa gì đâu? Nhưng khi đã cứu được Hoa Mai thì lão huynh cứ chạy về hướng tây, tôi sẽ mật truyền quân sĩ giúp sức cho.

Liêu Cốc đạo nhơn nắm chặt tay Kỳ Vệ:

- Rất cảm ơn tướng quân. Ta sẽ trở lại đây để bàn định cùng người việc đi tìm Thái Tử Kiến Đức.

Kỳ Vệ gật đầu hứa hẹn rồi cả hai người lần mình ra ngoài, thẳng đến phòng tra...

Hoa Mai bị chúng đẩy vào phòng rồi khép chặt cửa lại.

Nàng nhìn quanh thấy bốn bề lạnh lẽo âm u, mùi tử khí như lảng vảng đâu đây...

Nàng cố gượng ngồi dậy nhìn quanh, quan sát gian phòng.

Ánh đèn lồng bên ngoài, len lỏi vào phòng rọi sáng lò mờ đủ cho Hoa Mai thấy cái lò lửa, cái bàn căng, một đồng kèm kẹp và những chiếc roi máng trên vách. Đây không phải là phòng giam chúng nhốt nàng lúc nãy mà là gian phòng dùng để tra khảo phạm nhân.

Hoa Mai rùng mình nghĩ đến những cực hình tàn bạo sẽ đến với mình.

Nàng cảm thấy mệt mỏi, rã rời khắp toàn thân. Hai tay bị trói phía sau như tê buốt. Nàng cố lết sát vách, dựa lưng vào để nghỉ một lúc cho tỉnh táo tinh thần.

Trước quân địch, nàng luôn luôn cứng rắn, mắng xối xả vào chúng, nhưng giờ phút này, ngồi lặng yên một mình, nàng mới bắt đầu lo ngại, buồn rầu.

Thế là kế hoạch đột nhập vấp doanh trại giặc của bá phụ nàng đã hư hỏng! Không biết hiện tại đạo nhơn ra sao? Ông đang tìm cách cứu nàng hay đã rơi vào tay quân địch?

Cánh cửa phòng tra được mở ra! Ánh đuốc chiếu sáng rực khắp gian phòng làm cho Hoa Mai chói mắt. Nàng chăm chú nhìn ra ngoài, thấy hai tên lạ mặt bước vào. Một tên mập phệ có vẻ hung tợn và một tên nhỏ bé khuôn mặt xương sấu hiêm.

Chúng cắm đuốc vào vách rồi cùng quay lại nhìn Hoa Mai. Thiếu nữ hiểu ngay là chúng sắp sửa tra khảo mình.

Tên mập phệ bỗng ngồi xuống bên nàng khò sát vào mặt với điệu bộ rất khả ố! Hấn cười lên hô hô:

- Ô! Con bé kháu khỉnh quá!

Tên kia chừng như hiểu ý bạn vội nói:

- Thôi đi mày! Lại muốn giờ trò gì đó. Chậm chậm đã! Quan đô thống đến bất thành linh thì bỏ mạng!

Rồi hấn hát hàm hỏi Hoa Mai:

- Thế nào? Con bé kia có chịu khai không? Ai sai mi đến đây?

Hoa Mai nín lặng nhìn hấn khỉnh bỉ.

Tên nhỏ bé nóng giận nói:

- A! Được rồi! Thế thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Hấn quay lại, đập đá đốt lửa trong lò rồi bỏ kèm kẹp vào để nung cho đỏ...

Ánh lửa bập bùng cháy sáng phản chiếu trong ánh mắt Hoa Mai.

Tên mập phệ vẫn chăm chú nhìn Hoa Mai và thấy nàng càng lúc càng đẹp hơn... Hấn cầm lòng không đậu bắt kê lời khuyên can của bạn, hấn ngồi sát vào mình Hoa Mai cất tiếng:

- Khai đi em! Đừng điên cuồng, đại dột thế? Đừng để cây kèm sắt nung đỏ kia kẹp vào đôi má nõn nà này thì hời ôi, sắc đẹp còn đâu nữa?

Tên mập phệ lợi dụng cơ hội ấy để làm những trò khả ố.

Hoa Mai từ trước đến giờ rất kiêu căng khinh thường tất cả thanh niên. Những kẻ sàm sỡ đến bên nàng, vừa trở giọng bướm ong là bị nàng hạ nhục ngay.

Ngờ đâu, giờ phút này Hoa Mai lại bị một tên khốn kiếp định làm ô nhục. Máu uất hận dâng lên tận cổ song hai tay bị trói, nàng không biết xoay trở làm sao?

Nước mắt cứ tuôn tràn ra khoe, nàng cảm thấy đời mình đến đây là hết.

Tên nhỏ bé vẫn yên lặng nhìn ngọn lửa trong lò. Hình như đã quen với thái độ hèn mạt của bạn hấn...

Tên mập phệ kia như đăm đuối với sắc đẹp của Hoa Mai nên choàng tay qua ôm chầm lấy nàng.

Hoa Mai không còn chịu đựng được nữa. Nàng đã nghĩ đến việc cắn lưỡi để tự sát.

Bỗng nhiên, nàng nhớ đến đôi chân. Nàng cố dùng hết sức bình sinh để giãy giụa rồi bất thành linh, thúc mạnh gối vào bụng tên mập phệ.

Bị một đòn tối hiểm độc, tên mập phệ rú lên một tiếng, ngã nhào ra phía sau, ôm bụng nhăn nhó.

Hoa Mai cười lên khanh khách:

- Hà! Hà! Khôn kiếp! Mi đã quen giờ trò hèn mạt ấy đối với những kẻ thất thế rồi ư? Gặp ta thì đừng hòng...

Tên mập phệ bò dậy, tức giận như điên cuồng. Hắn chụp lấy chiếc roi trên vách đập tới tấp vào đầu vào mình Hoa Mai.

Tên ốm nhỏ kinh hãi chận lấy tay bạn:

- Đừng làm thế này!

Nhưng tên kia không còn nghe thấy gì nữa, hắn quyết đánh Hoa Mai cho đã cơn giận.

Hoa Mai, tay bị trói chặt, không xoay trở được nên đành nằm chịu đựng ngọn roi phũ phàng.

Máu tươi rướm lên theo mỗi lần roi nhưng nàng vẫn nín lặng không thốt lên một tiếng kêu than.

Một lúc sau, quá đau đớn nàng lịm dần đi... Tên mập phệ vẫn như điên dại cứ đánh nàng tới tấp không ngừng...

Gã bé nhỏ kinh hãi vì sợ Hoa Mai chết đi thì nguy, nên hắn hét lên:

- Ngừng lại! Nó sắp chết kia rồi...

Trong khi đó, Liêu Cốc đạo nhơn và Kỳ Vệ cũng vừa đến bên cửa. Đạo nhơn nghe hét bên trong, biết Hoa Mai đã bị hại rồi, nên tung cửa phòng tra bước vào. Ông nhìn thấy Hoa Mai đang gục đầu sang bên, máu đỏ bê bết trên chiếc áo rách tua tủa.

Sự tức giận lên cực độ, ông vung kiếm lên khiến hai tên khôn kiếp kinh hoàng, chụp lấy khí giới nghinh địch.

Nhưng kiếm pháp của chúng có nghĩa gì đối với Liêu Cốc đạo nhơn nên chỉ một lúc là hai chiếc đầu của chúng rơi lông lóc dưới đất.

Đạo nhơn khò xuống cởi dây trói cho Hoa Mai rồi lay gọi nàng:

- Hoa Mai! Hoa Mai! Tỉnh lại con.

Thiếu nữ quá đau đớn vẫn ngất lịm không hay biết gì cả.

Lãnh binh Kỳ Vệ từ bên ngoài bước vào thúc hỏi:

- Lão huynh hãy đem cháu ra ngay đi. Đô thống sắp đến kia rồi...

Liêu Cốc đạo nhơn vội vã khò xuống nhắc bổng Hoa mai lên vai, tay mặt vẫn nắm chặt chuỗi kiếm.

Trước khi ra khỏi phòng tra, người quay lại bảo Kỳ Vệ:

- Xin giã từ tướng quân! Nếu không có gì trở ngại chúng ta sẽ gặp nhau để bàn việc tìm Thái Tử! Cảm ơn sự giúp đỡ tận tình của ngài...

Kỳ Vệ đáp lễ rồi dặn dò thêm:

- Lão huynh cứ chạy thẳng ra hướng tây, trực chỉ.

Trong lòng đạo nhơn rất hồi hộp cho số phận của Hoa Mai. Nếu bình yên về kịp đến khu rừng thì ông có sẵn thuốc để điều trị cho nàng, bằng không chắc nàng khó sống.

Nhưng Liêu Cốc bỗng kinh hãi dừng chân: Từ đâu một nhóm người vũ trang nhảy vọt tới, đao kiếm sáng ngời.

Tướng gặp biến, Liêu Cốc đạo nhơn vùng kiếm lên tấn công ngay vào đám đông giành lối thoát.

Đám võ sĩ đều nhảy vọt sang bên. Có tiếng kêu lên:

- Hãy khoan, đạo sĩ đừng làm! Chúng tôi đến giúp người đây!

Liêu Cốc chợt hiểu là Kỳ Vệ cho bộ tướng đến giúp mình nên vội ngưng tay kiếm.

Một người trong bọn bước đến bảo Liêu Cốc:

- Chúng tôi vâng lệnh quan Lãnh binh đưa đạo sĩ ra ngoài.

Liêu Cốc cả mừng đáp:

- Cảm ơn tráng sĩ. Bây giờ chúng ta ra đường nào?

Người kia khẽ huýt một tiếng sáo. Từ bên hông dãy nhà hướng tây, một chiếc song mã vọt hiện ra.

Tiếng vó câu lóc cóc gõ nhịp trên đường, Liêu Cốc đạo nhơn nhìn kỹ thì thấy chiếc xe không mui, nên rất ngạc nhiên chưa biết dụng ý của các bộ tướng ra sao?

Người kia bảo Liêu Cốc:

- Xin đạo sĩ đưa nàng thiếu nữ lên xe và đặt nằm dưới chân chúng ta.

Đạo nhơn có vẻ lo ngại nhưng tin tưởng vào sự sắp đặt của Kỳ Vệ, ông liền đưa Hoa Mai lên xe. Cả bọn lên theo và ngồi sát vào nhau che khuất Hoa Mai.

Chiếc xe song mã bắt đầu chạy quanh co trên con đường đá sỏi, đưa ra phía cửa chính.

Biết họ sẽ ngang nhiên ra cửa, Liêu Cốc không khỏi hồi hộp. Ông nắm chặt lấy chuỗi kiếm, liếc nhìn Hoa Mai, thấy nàng vẫn nằm thiếp.

Xe vừa đến cửa, đã có tiếng quát to:

- Đứng lại!

Người đánh xe điềm nhiên ghìm cương ngựa. Chàng tráng sĩ vụt đứng cất tiếng.

- Xe đi lấy cỏ cho ngựa ăn, sẽ về ngay.

Quân canh im lặng như để hỏi ý đội trưởng. Một lúc có tiếng đáp:

- Được rồi, cho qua luôn.

Gã đánh xe chỉ chờ có thể nhanh nhẹn giục ngựa đi ngay.

Vó câu rộn rịp trên đường và chiếc xe chạy vụt qua cầu.

Liêu Cốc đạo nhơn thờ dài khoan khoái. Bây giờ ông mới tin tưởng là Hoa Mai có thể thoát chết.

Quân canh đối với đạo nhơn tuy không có nghĩa gì, nhưng nếu xảy ra bất trắc, làm sao thoát nhanh được để cứu nàng.

Người đánh xe quay lại hỏi:

- Bẩm đạo sĩ! Chúng ta đi về đâu?

Liêu Cốc đáp nhanh:

- Chúng ta đến ngay khu vườn phía trước càng sớm càng tốt.

Bỗng dung từ trong doanh trại, tiếng chiêng trống vang trời, tiếng reo hò ầm ĩ. Mọi người nhón nháo nhìn nhau.

- Không hề chi. Chắc là Phi Hồng Xà đã hay tin Hoa Mai trốn thoát nên đang huy động quân sĩ lục soát.

Chàng tráng sĩ ngồi cạnh đạo nhơn lắc đầu nói:

- Nếu thế chúng tôi khó trở về doanh trại được nữa. Quan Lãn binh đã dặn rõ điều đó.

Liêu Cốc đạo nhơn thăm đoán là Kỳ Vệ sợ Phi Hồng Xà biết được âm mưu của mình nên bảo các bộ tướng:

- Các bạn đừng lo ngại! Ta không rời các bạn đâu.

Bỗng có tiếng kêu:

- Đạo nhơn, chúng đuổi theo kia rồi!

Liêu Cốc quay nhìn lại, thấy ánh đuốc sáng rực về phía doanh trại và một đội kỵ binh đang tiến lên về phía mình.

Người đánh xe thúc ngựa nhanh hơn cho xe chạy băng vào ven rừng... Ánh đuốc của đoàn quân đuổi theo càng lúc càng đến gần.

Liêu Cốc đạo nhơn liệu trốn xa không được nữa nên nhìn trước sau rồi quát to lên:

- Chúng ta phải chiến đấu thôi! Hãy dừng lại!

Người đánh xe không hiểu đạo sĩ dụng mưu gì nhưng cũng nghe theo vì quan Lãnh binh đã dặn dò, tất cả việc gì đều để Liêu Cốc đạo nhơn quyết định.

Mọi người nhảy xuống ngựa, tuốt kiếm ra sẵn sàng chờ lệnh.

Liêu Cốc đạo nhơn nhìn con đường rừng chật hẹp, nghĩ ra một kế nhỏ.

Ông lấy một cuộn dây dài, truyền các bộ tướng căng thẳng ngang chân ngựa.

Xong xuôi, mọi người thoãn thoắt leo lên các ngọn cây, sẵn sàng cung tên đao kiếm để đánh một trận quyết liệt.

Đằng kia đội kỵ binh thấy mất hút đoàn người phía trước càng giục ngựa nhanh hơn. Ngựa chạy vùn vụt trên con đường nhỏ xuyên rừng, thỉnh thoảng các kỵ mã lại hò reo vang dậy.

Bất ngờ, mấy con ngựa đi đầu mắc vào hàng dây căng ngang đường, bỏ nhào xuống đất. Các kỵ sĩ phía sau ghì cương không kịp dồn cục lại té ngã nghiêng.

Một tiếng thét lạnh lạnh cất lên. Từ trên các ngọn cây, tên bay vụt xuống mình các kỵ sĩ. Bị đánh bất thành linh và không biết số lượng của quân định bao nhiêu nên các kỵ sĩ đều mất hết tinh thần, mạnh ai nấy chạy.

Các tùy tướng của quan Lãnh binh toan đuổi theo, nhưng Liêu Cốc đạo nhơn đã chặn lại nói:

- Dừng đuổi theo nữa! Chúng ta phải cứu Hoa Mai trước đã...

Mọi người lại lên xe theo con đường nhỏ xuyên rừng để đến chỗ Anh Kiệt đang đợi...